

dell'arte, gen de spectacol contemporan, cu aventurile baronului de Münchhausen. Baronul ajunge peșitorul *Isabellei* (Petronela Purima), fiica lui *Pantalone* (Mihai Dumitrescu) și rivalul lui *Avocado* (Dragoș Toma) și va cuceri inima fetei ajutat de Valentino, plin de umor în interpretarea lui Bruno Mastan. Pentru început, Avocado este mai bine văzut, fiind un bogat armator cu trei vase în port, dar, în cele din urmă, cele trei vase se dovedesc a fi halbe de bere. Umor simplu, direct, fără menajamente... Pe acest subiect minuscul, minciunile baronului se înșiră ca mărgelile pe ață: minciuni soldățești, minciuni vânătorești, minciuni turistice. Bine costumați, actorii joacă la vedere un menuet de Mozart (Decor și costume: Daniela Drăgulescu).. Prea puține marionete și prea mulți actori, după opinia noastră. Riscul este, pe acest traseu, să confundăm Teatrul Țândărică și Teatrul „Ion Creangă“. Nu este cel mai ingenios dintre spectacolele acestui inspirat marionetist care este Ioan Brancu. Am văzut unele foarte inventive și primul exemplu de care ne amintim este ***Punguța cu doi bani*** de la Râmnicu Vâlcea. Poate că în cazul lui Münchhausen, enormitățile debitate inhibă ingeniozitatea...

Teatrul Țândărică – Baronul Münchhausen. **Dramatizarea și regia: Ioan Brancu.**
Scenografia: Daniela Drăgulescu. Muzica: Liviu Prossi. Cu: Gabriel Apostol (*Baronul Munchhausen*), Petronella Purima (*Isabella*), Mihai Dumitrescu (*Pantalone*), Bruno Mastan (*Valentino*), Alina Petrescu (*Colombina*), Dragoș Toma (*Avocado*). Data premierei: 17 mai 2006.

Constantin PARASCHIVESCU

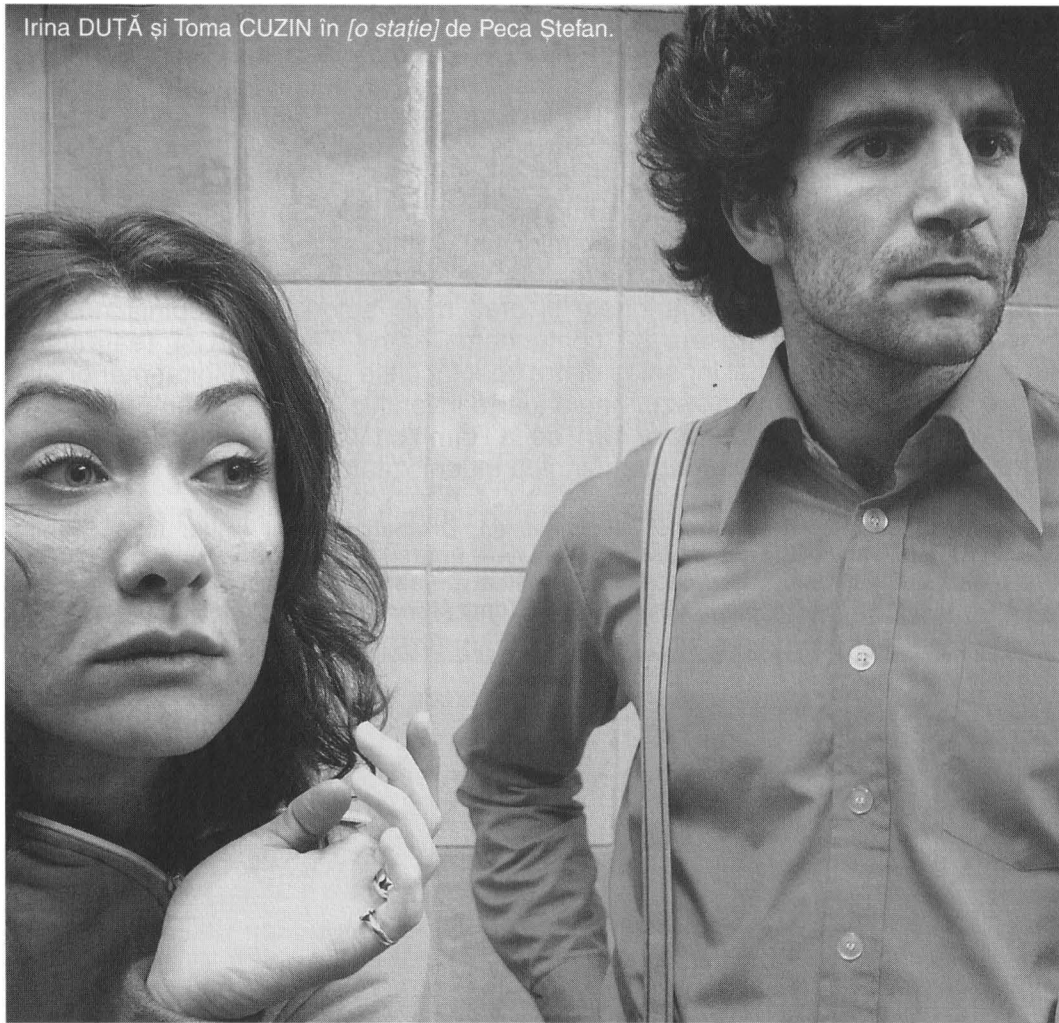
Sclipiri tinerești

Mă amuză unele năstrușnicii lingvistice, când o literă sau două pot adăuga un sens complementar unui cuvânt. De pildă, proiectul Teatrului de Comedie dedicat tinerilor creatori, sintetizat în formula „COMEDIA ȚINE LA TINERi“, nostimă și cu haz. Schițez un zâmbet și când grafia titlului unei piese din proiect e cu o singură majusculă, la mijloc unde nu-i e locul, din cine știe ce imagină sugestivă, „subUrbia“. Dar mă uit ca mâța la exhibiții fonetice gen „[o stație...]“, unde nu pricep de ce e închis titlul în paranteză dreaptă...

Carevasăzică, în perioada 9–14 mai 2006 s-a desfășurat etapa a II-a a proiectului „COMEDIA ȚINE LA TINERi“, în Sala Studio a teatrului condus de George Mihăiță. Care la prima etapă din septembrie 2005 declara că „Teatrul de Comedie spune, așadar, DA, tineretii și sclipirilor ei“. Gest generos și stimabil, cu efecte „SALUTare“ (ce, eu n-am voie să fac combinații?), dacă ne gândim că tânărul participant de anul trecut, Alex Mihail, a devenit laureat al Galei UNITER. Au fost patru spectacole ale unor regizori care au absolvit în 2003 și 2004 și hazardul le-a orânduit în programare după licărul mai pronunțat al sclipirii.

Mai modest, mai simplu, ca un exercițiu, ***Buzunarul cu pâine*** de Matei Vișniec regizat de Mona Gavrițaș, cunoscută nouă din montarea de la Teatrul Nottara a monodramei *Iona* de Marin Sorescu, cu Virgil Ogășanu. Pe cei doi interpreți, Gabriel Călinescu și Relu Poalelungi, îi îndrumă îndeosebi spre starea de

Irina DUȚĂ și Toma CUZIN în *[o stație]* de Peca Ștefan.

progresivă anxietate, cu iritare, spaima crescândă, ce nu se apropie încă de o sugestie filosofică.

Al doilea spectacol, ***Déjà-vu***, anunțat a fi „după Ion Băieșu, Ana Ripka Rus“, mă pune în imposibilitatea de a preciza în ce calitate apare numele feminin aici, transcris așa, după virgulă. Regizorul Radu Corlățeanu a absolvit Academia de Muzică, Teatru și Arte plastice din Chișinău în 2004 și a mai montat din Ion Băieșu *În căutarea sensului pierdut*, *Dresorii de fantome*, *Groapa*. Ceea ce am văzut la Studio a fost o versiune de „déjà vu“ a unor concerte de muzică ușoară unde soliștii provoacă publicul să cânte și el, tare și cum o fi, sau a unor spectacole de așa-zis umor unde se lăfăie bășcălia. Ziceri tradiționale („omul potrivit la locul potrivit“, de pildă) și echivalențe ieftine cu condiția „teatrală“ a politicianilor, fac subiectul parodiei grosiere. Insistențele lui Marcel Țop de a anima audiența au avut ceva ostentativ, golănesc, bubuitor ca unele momente muzicale ce explodează din boxe de la doi instrumentiști ce-l însoțesc în evoluție. O idee bună, întruparea iubirii din tinerețe de către o talentată pereche, Ecaterina Țugulea –

grăsuță, joc vioi de ochi – și Tudor Munteanu – simpatic, expresiv. Care joacă firesc și compoziția înaintării în vârstă. S-a mai reabilitat ceva domnul Țop într-un monolog final despre destinul trist al actorului, cu aplecare lăuntrică și neliniște discretă de gând.

„Fără suferință n-ar mai fi nimic“, e una dintre cugetările celor nouă personaje din piesa lui Eric Bogosian **subUrbia**. Dar nici prea multănu e recomandabil. Este însă, textul cu cea mai pronunțată dramaturgie, despre o lume tânără de cartier fără orizont, fără șanse, pierdută între navele cu bere ale unui butic ținut de un asiatic, care se străduiește să-i mai potolească din răfuieli când devin prea agresivi. Ceea ce se întâmplă cam des. Atmosferă dramatică bine conturată, personaje veridice, înfruntări repetate, confesiuni, reacții imprevizibile, revolte împotriva destinului, suflute chinuite. Puse în relație de o regie atentă, sigură, cu diferențieri nete de tipologie, a lui Aurel Palade, dar și încrâncenări cu stridențe, în detrimentul răsunetului interior. Ar trebui pomeniți toți, dar risc să mă rezum la Irina Velcescu, care a știut textul, Simona Stoicescu, Virgil Aioanei, Adrian Anghel, Elias Ferkin Musuret.

O încântare a fost ultimul spectacol, cu titlul încătușat în paranteze, **[o stație...]** de Peca Ștefan. Autor de mult premiat la un festival de la Dublin pentru o piesă scrisă special, în limba engleză, socotită a fi cea mai bună într-o competiție anglo-saxonă, *The Sunshine Play*. Cea reprezentată nouă acum e destul de simplă, pe o situație banală, cu încărcătură poetică însă: o idilă între un băiat și o fată. Într-o situație neobișnuită, la unu noaptea, într-o stație. Ea așteaptă un autobuz care nu mai vine, el insistă să intre în vorbă, deși ea vrea să fie singură. Nimeni nu trebuie să fie singur pe lumea asta, spune textul, și dialogul avansează într-o comunicare ce reproduce discret, ingenios, cu umor, joaca universală de atracție dintre un băiat și o fată. Care, tot clamând dreptul ei la singurătate, intră fără voie în versul eminescian „mai nu vrea, mai nu se lasă“. Ei, dacă o fi chiar așa textul, nu știu, dar așa m-a făcut să cred spectacolul – unde textul nu se aude, pentru că nu-l rostește nimeni – conceput și realizat de Carmen Lidia Vidu. Un băiat, Toma Cuzin și o fată, Irina Duță, mimează doar întâlnirea de la unu noaptea într-o stație. În fața unui mare ecran, pe care se proiectează, în jocuri de lumini, imagini diverse și de la un moment dat frânturi de dialog. Ca la spectacolele străine, cu titrajul proiectat. Dar aici textul parcă nu era al lor, îi surprindea, îi încorpora într-o eternă relație de seducție, dictându-le gesturile, mișcărilor, mimica. Sacadate, ca fotogramele ce compun secvențe animate dintr-un proiector cu viteză redusă, uimite că reproduc mecanic ceea ce le e scris și nu văd, nu înțeleg încă, dar îi subjugă în cele din urmă. De o extraordinară expresivitate ea, îndrăzneț și ocrotitor el, cu pași fini, parcă plutind în alternanța de umbre și lumini a reflectorului. Un miracol scenic – l-aș mai vedea odată!

Teatrul de Comedie, Sala Studio – „COMEDIA ȚINE LA TINERI“, etapa a II-a, 9–14 mai 2006:

Buzunarul cu pâine de **Matei Vișniec**. Regia: **Mona Gavrilăș**. Scenografia: **Maria Dore**. Cu:

Gabriel Călinescu, Relu Poalelungi.

Djâ-vu după **Ion Băieșu, Ana Ripka Rus**. Regia și scenografia: **Radu Corlățeanu**.

Muzica: **chitară electrică** – **Marin Cazacu**, **percuție**– **Arcadie Rusu**. Cu: **Marcel Țop, Ecaterina Țugulea, Tudor Munteanu**.

subUrbia de **Eric Bogosian**. Regia: **Aurel Palade**. Scenografia: **Elena Cozlovski**. Cu: **Simona Stoicescu, Irina Velcescu, Adina Andrei, Oana Picnița, Adrian Anghel, Virgil Aioanei, Mihai Marinescu, Elias Ferkin Musuret, Ernest Fazekaș**.

[o stație...] de **Peca Ștefan**. Regia: **Carmen Lidia Vidu**. Muzica: **Yann LeBlay**. Coregrafia: **Paul Duncă**. Animație: **Augustin Cosmin Pop**.